

punktsprogram, som vi støtter. Det næste skridt bør nu tages af Hanoi-regeringen, og vi slutter os til appellen til denne regering om at fremkomme med en positiv reaktion. Samtidig appellerer vi til de regeringer, som har venskabelige kontakter med Hanoi om at bringe deres indflydelse i anvendelse med henblik herpå.

En af årsagerne til De forenede Nationers manglende evne til at handle i Vietnam-konflikten, er, at verdens største nation, Folkerepublikken Kina, ikke er repræsenteret i organisationen. Hvis Peking-regeringen havde fået adgang til De forenede Nationer på et tidligere tidspunkt, kunne dette have bidraget til at afværge den udvikling i Kina, som vi er vidne til i dag. Uanset om Kinas isolation anses som et resultat af ydre tryk eller som selvvalgt eller begge dele, har den i Kina, hvor erindringer om tidligere ydmygelser er stærk, skabt en indstilling, som må vække dyb uro hos os alle, og som fremkalder mindet om mørke år i menneskehedens historie. Hvis verdens afgørende problemer skal løses, må Kinas isolation brydes, og det er os, der må tage det første skridt for at bryde den. Vi kan bidrage hertil ved at anerkende 700 mill. kineseres ret til at være repræsenteret i vor midte. Men dette løser ikke i sig selv problemet. Det er afgørende, at Kina selv erkender betydningen af deltagelse i det globale samarbejde i menneskehedens og fredens interesse.

Min regering deler den beklagelse, som generalsekretæren gav udtryk for i sin årsberetning, over at organisationens underskud ikke er blevet afviklet, og at rapporten fra den særlige komité vedrørende de fredsbevarende operationer afspejler den fortsatte mangel på enighed om grundlæggende principper.

Angående De forenede Nationers økonomiske stilling vil jeg kun sige dette: Det er velkendt, at nogle lande, deriblandt mit eget, allerede har ydet betragtelige frivillige bidrag, mens andre endnu ikke har opfyldt deres løfter herom. Vi stoler imidlertid på, at de vil gøre det nu, da ad hoc-komiteen har fremlagt en indgående analyse af organisationens økonomiske stilling, og der er opnået en betydelig grad af enighed for så vidt angår det nuværende underskud.

Med hensyn til de grundlæggende prin-

cipper for finansiering og iværksættelse af fredsbevarende operationer synes det, som om vi endnu i nogen tid må fortsætte vore undersøgelser og forhandlinger for at nå til bred enighed, og jeg vil gerne advare mod at presse på for at opnå en løsning, som ikke kan opnå tilslutning fra et stort flertal, herunder fra de permanente medlemmer i Sikkerhedsrådet.

Skønt den almindelige situation langt fra er tilfredsstillende, behøver det ikke at være helt så galt, som det ser ud til. Det er ofte lettere at opnå en vis enighed om praktiske forholdsregler end om principper. Jeg er overbevist om, at den bestående uenighed ikke vil hindre iværksættelsen af fremtidige operationer, som et stort flertal af medlemmerne måtte anse for nødvendige.

De forenede Nationers fredsbevarende bestræbelser er ikke begrænset til fredsbevarende operationer i urolige områder. Der findes et langt større område for fredsbevarelse — nemlig i landenes indbyrdes forhold og i den fredelige bilæggelse af tvister, opgaver som De forenede Nationer ikke kan og ikke bør holde sig udenfor.

Mens dette videre område undertiden er blevet forsømt, er det for nylig blevet taget op af et vist antal lande. Jeg tænker på den resolution, som sidste år blev fremsat af Rumænien om „handlingerne på det regionale plan med henblik på en forbedring af gode naboforbindelser mellem europæiske stater, som har forskellige sociale og politiske systemer“. Jeg tænker også på Tjekkoslovakiets forslag om „folkerettens principper vedrørende venskabelige forbindelser og samarbejde blandt stater i overensstemmelse med De forenede Nationers pagt“. Og jeg tænker især på Storbritanniens forslag om fredelig bilæggelse af tvister. Efter vor opfattelse fortjener alle disse forslag omhyggelig overvejelse, og jeg kan tilføje, at trods den beklagelige standsning af den internationale afspænding, som vi har været vidne til i nogen tid, er jeg overbevist om, at der især i Europa findes gode muligheder for et videre samarbejde.

Jeg ønsker ikke her at gå i detaljer med hensyn til forholdene i den sydlige del af Afrika, men skal begrænse mig til et par generelle bemærkninger til belysning af min regerings standpunkt. I fjor stemte Danmark for en resolution, der henledte